

Og hvað mega fætur í veðrum á vorin
með vængjunum fylgjast—þó greið séu sporin?

En þungt var til aðdráttu, áreynslan hörð
við einyrkings-skapinn og fátæka jörð:
Að mölva og bræða sér góðmálm úr grjótum,
að gull-kornum leita í sandbleytu-fljótum,
á daginn við ólokin erindi stríða,
en andvöku-nóttunum verja til smíða.

Og alt sýndist hálfverk þeim hóttfyndna smið—
þó hringarnir fjölguðu þætti hann við.
Hann átti á seilinni sjö-hundruð bauga,—
við síðasta hringinn skein gleðin úr auga,
því armæðu-dagarnir hjá voru hlaupnir:
Hann hafði á endanum lokið við Draupni.

Á armlegg manns dreginn sem hóf mann sem hug,
um himin og undir-djúp tók mann á flug,
sem eiganda bar hverja nfundu nóttu
þá niðja, sem dýrir og jafn-göfgir þóttu—
því svo var hann gerður af gæfu-smið högum
úr gulli því eina, sem frjótt er í sögum.

Og þegar á bandið sitt Draupni hann dró
að dagsverki loknu, þá kvað 'ann og hló:
„Nú lauk eg við grip þann, sem hafði í huga,
þann hring, sem að dugar til auðs og til fluga!
Og þar fann eg samleið, um sólheiðið, færa
með svनावæng þínum, þú Alvitur kæra!“

„Og mér er nú sama um meiðsli og rán.
Þó meinviljinn ræni mig, á eg mitt lán.
Því aldrei kann Draupni hann Níðuður njóta!
Og nú má hann fjötra og leggina brjóta,